

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ... ΜΠΕΜΠΕ

[διήγημα ανέκδοτον
διὰ τὰ ἀποκοιμοῦνται τὰ μικρά μας]

... Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ κύριος Μπεμπές εἶδε ἓνα ὄνειρο πολὺ παράξενο ...

Ἔπαιζε, λέει, τὸ τόπι του. Καὶ τὸ πετοῦσε τόσω ψηλά, ποῦ ἔξαφνα τὸ τόπι ἐγάρθη μέσα εἰς τὰ σύννεφα.

Ὁ κύριος Μπεμπές, ὅταν ὑπομονητικὸ καὶ φρόνιμο παιδί, ποῦ εἶνε [ὅταν κοιμᾶται δηλαδή,] ἐκάθησε ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, ἀφοῦ - ἐννοεῖται - τὴν ἐσκύπισε πρῶτα καλά - καλά μὲ τὸ μανδῆλι του γιὰ νὰ μὴ λερώσῃ τὸ λευκὸ του παντελονάκι· ἐσήκωσε τὰ μάτια του ψηλά στὸν οὐρανὸ· ἐσταύρωσε τὰ χεράκια του καὶ ἐπερίμενε νὰ κατεβῆ τὸ τόπι του! Ἐμέτρησε ἕως τὰ ἐκκτὸ - κουτσὰ στραβά· ἀλλ' ἀφοῦ εἶδε πῶς τὸ τόπι τὸ ἀγάριστο, ποῦ τὸ ἀγαποῦσε τόσο, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ, ἀπεφάσισε, λέει, νὰ ξεκινήσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὰ σύννεφα νὰ τὸ

ζητήσῃ. Εἶπε μὲ τὸ νοῦ του: «ἀφοῦ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά δειπνοῦν ἀργά, εὐὸκτώ, ἔχω

νὰ πάω ἕως ἐκεῖ ἐπάνω». Μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ τοῦ φάνηκε, λέει, πῶς παρουσιάσθη ἓνα βουνὸ θεόρατο ἐμπρὸς του, ποῦ τοῦ ἐχρησίμευσε γιὰ σκάλα. Ἀνέβαινε λοιπὸν, ἀνέβαινε ὀλονὲν καὶ

έβρασε 'ς ένα τοίχο ψηλό· βλέπει μία θύρα, ποῦ εἶχε μὲ μεγάλη - μεγάλα γράμματα τὴν ἐπιγραφή: ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ. Ἄ! εἶπε· ἐδῶ θὰ ἦνε τὸ ὄραϊο ἐκεῖνο περιβόλι ποῦ ἡ γιαγιά συχνὰ μοῦ λέει πῶς εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἀστέρια καὶ ἀγγελάκια ... Ἄς κτυπήσω νὰ μοῦ ἀνοίξουν. Θὰ ἐρωτήσω νὰ μοῦ 'ποῦν μήπως εἶδαν καὶ τὸ τόπι μου νὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ ὁ κύριος Μπεμπές κτυπᾷ τὸ ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι ὀλίγον φοβισμένος. Σὲ λίγο ἀνοίγει, λέει, ἕνα μικρὸ παραθυράκι καὶ προβάλλει ἡ μορφή τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἦταν ὁ ἴδιος, ἀπαράλλακτος, ὅπως τοῦ τὸν ἐζωγράφιζε πολλές φορές ἡ γιαγιά του.

— Ποῖος εἶσαι; τοῦ λέει· τί ἀγαπᾷς; ποῖος σ' ἔστειλ' ἐδῶ;

— Εἶμαι ὁ ... Μπεμπές καὶ ἡλθα... νὰ ζητήσω ... τὸ τόπι μου...

— Μπεμπές; ... Μπεμπές; ...

Δὲν σὲ γνωρίζω. Ἐχεις τὸ εἰσιτήριο σου;

— Τί εἰσιτήριο;

— Νά, τὸ εἰσιτήριο γιὰ νὰ ἔμβης μέσα. Μήπως ἐνόμισες, κύριε μικρέ, πῶς ἔτσι εὐκολὰ ἐμβαίνει ὅποιος θέλει ἐδῶ 'ς τὸν παράδεισο;

— Δὲν τὸ ἤξευρα, ἀποκρίνεται ἀπηλπισμένος ὁ κακόμοιρος ὁ κύριος Μπεμπές!

— Αἶ, σὰν δὲν τὸ ἤξευρες, πήγαινε νὰ τὸ μάθης. Καλὴ νύχτα!

Καὶ ὁ Ἅγιος Πέτρος ἔκαμε νὰ κλείσῃ τὸ παραθυράκι, ὅταν ἔξαφνα ἀκούεται, λέει, ἀπὸ μέσα μιὰ γλυκεῖα φωνίτσα:

— «Σὲ παρακαλῶ, καλέ μου Ἅγιε Πέτρο, ἄφησέ τον νὰ ἔμβῃ μέσα. Πολὺ θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς...»

— «Μά, δεσποινίς, ξέρετε, ὁ κανονισμός...»

— «Ἄχ! κάμε μου αὐτὴ τὴ χάρι, νὰ ζῆς, καλέ μου Ἅγιε.»

— «Ἄς ἦνε ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἄς μὴ σᾶς χαλάσω τὸ χατῆρι...»

Ἄνοίγει, ποῦ λέτε, ἡ θύρα, ἐμβαίνει μέσα ὁ κ. Μπεμπές, καὶ εὐρίσκειται στὴν ἀγκαλιά ... ποικανῆς νομίζετε;.. τῆς μικροῦς του ἀδελφούλας, τῆς ἀγαπημένης του Τιτίκας, τὴν ὅποιαν εἶχε χάσῃ πρὸ δύο χρόνων — θυμᾶται ποῦ τὴν εἶχαν σκεπάσει ἐπάνω σ' ἕνα ξύλινο κρεββατάκι μὲ ἄσπρα γιανισμιά — καὶ τώρα τὴν ξαναεἶσκει, πλέον εὐμορφῆ, μὲ κάτασπρα φτερά, σὰν ἀγγελουδί.

— Μπα! ἡ Τιτίκα! Καὶ τὴν φιλεῖ, λέει, γλυκά - γλυκά. Καὶ τὸν φιλεῖ καὶ ἐκεῖνη μὲ λαχτάρα. Ἐπειτα, ἡ Τιτίκα, ἄρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ τί γίνεται ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν κόσμον· τί κάνει ὁ μπαμ-

πᾶς καὶ ἡ μαμά· ἂν τοῦ δίνουν ὠραία παιχνίδια τὴν πρωτογορο-
νιά· ἂν ἡ Ζαμπέτα κάμνη πάντοτε καλὰ γλυκύσματα· ἂν... ἂν...

Καὶ ὁ κύριος Μπεμπές δὲν ἐπρόσθανε νὰ ἀπαντᾷ εἰς ὅλας
αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις, ὅπως ἤμποροῦσε καλλίτερα.

— Ἀμὲ ἡ Φλόξ; τὸ ἔξυπνο ἐκεῖνο σκυλάκι μὲ τὰ μαῦρα
σγουρὰ μαλλιά, ποῦ ἐγαύγιζε σὰν ἔβλεπε τὸν γέρο Σγοῦμπο,
τὸν γείτονα τὸν φούρναρη... ᾤ! τώρα, θὰ μείνης μαζί μου·
δὲν σ' ἀφήνω νὰ φύγης πλειά!...

— Δὲν μπορῶ, Τιτίκα μου, γιὰτι θὰ μὲ περιμένῃ ἡ μαμά καὶ
ὁ μπαμπᾶς. Εἶνε ὦρα ποῦ θὰ δειπνήσουμε.

— Τί κρίμα! ἐστέναξεν ἡ Τιτίκα. Ἔλα τοῦλάχιστον, πρὶν
φύγης, νὰ σοῦ δείξω τὸν παράδεισο.

Τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, λέει καὶ τὸν ἐσεργιάνισε μέσα στὰ
χλοερὰ γαλάζια περιβόλια τοῦ Οὐρανοῦ, γεμάτα ἀπὸ ἀστέρια,
ἀπὸ τὰ ὁποῖα κάπου — κάπου ἐμάζευε, σὰν νὰ ἦταν λουλούδια.
Ἐκοψε μάλιστα ἓνα καὶ τὸ ἔδωκε εἰς τὸν κύριον Μπεμπέν. Αὐ-
τὸς ἐπῆρε τὸ ἀστέρι, τὸ ἐτύλιξε μέσα στὸ μανδηλάκι του καὶ
τῶθαλε στὴ τσέπη του γιὰ νὰ μὴ τὸ χάσῃ. Ἐξαφνα, σὲ μιὰ
στροφῇ, ἀπάντησαν τὴν Παρθένα Μαρία, ἡ ὁποία ἐκίθητο σ'
ἓνα χρυσοῦ θρονί καὶ ἔγνεθε. Ἐνας ἄγγελος μάλιστα τῆς ἐτοπο-
θετοῦσε στὰ πόδια τῆς ἓνα πουπουλένιο μαξιλάρι ἀπὸ σύννεφ.
Ἡ κυρία Μαρία ἐχαμογέλασε στὴν Τιτίκα καὶ ἐχάδευσε στὸ μά-
γουλο τὸν κύριον Μπεμπέν· τοῦ παρήγγειλε ἀκόμη νὰ πῆ πολ-
λά χαιρετίσματα ἔς τὴν μαμά του. Ὀλίγο παραπέρα εἶδαν τὸν
μικρὸν Ἰησοῦν νὰ κοιμᾶται σὲ μιὰ ὀλόχρυση κούνια καὶ κοντὰ

τὴν παραμάνα του, ἐνῶ ἀπ' ἐπάνω του ἐπετοῦσαν χαριτωμένα μικρὰ ἀγγελουδία γιὰ νὰ τοῦ φυλάττουν τὸν ὕπνο. Ἡ δεσποινὶς Τιτίκα καὶ ὁ κύριος Μπεμπές ἐπέρασαν, λέει, σιγά-σιγά γιὰ νὰ μὴν τὸν ξυπνήσουν ...

— Τώρα, εἶπε ἔς τὴν Τιτίκα, θέλω νὰ ἰδῶ καὶ τὸν Καλὸν Θεόν.

Ἔφθασαν ἐμπρὸς σ' ἕνα ὠραῖο παλάτι. Στους διαδρόμους μέσα

ἐπηγαينوήρχοντο ἄγγελοι πολλοὶ ποῦ τὸν ὑπηρετοῦσαν. Ἡ Τιτίκα ἐπλησίασεν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς καὶ τὸν ἐρώτησε ἂν ὁ Καλὸς Θεὸς ἐδέχτο. «Πηγαίνω νὰ ἰδῶ», τῆς εἶπεν ὁ ἄγγελος. Ἐγύρισε σὲ λίγο καὶ τοὺς εἶπεν πῶς ὁ Μέγας Κύριός Του τοὺς περιμένει εὐχαρίστως. Ὁ κύριος Μπεμπές ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἄρχισε νὰ τὰ χάνη ἦτον, λέει, τόσον ταραχμένος ποῦ ἔβγαλε τὸ μανδηλάκι του μὲ τὸ ἀστέρι καὶ ἐσφόγγισε τὴν μύτην του. Ὁ Καλὸς Θεὸς τοὺς ἐδέχθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Χωμένος μέσα σὲ μιὰ βελουδένια ἀστεροκέντητη πολυθρόνα ἐξέστεινε τὰ

πόδια του στο ἄκρον τῆς θερμάστρας, γιατί ἔξω ἔκανε πολὺ κρύο. Γύρω-γύρω ἐπετοῦσαν χίλια ἀγγελάκια, κάτασπρα, σὰν περιστέρια. Ἄφησε τὴν ἐφημερίδα ποῦ διάβαζε καὶ τοὺς εἶπε :

— Καλημέρα, Τιτίκα!.. Καλημέρα, μικρὲ μου Μπεμπέ!.. Αἱ; σοῦ ἀρέσει ἐδῶ; θὰ μείνεις πολὺν καιρὸ μαζί μας;

Ὁ κύριος Μπεμπές ἔτρεμε ὁ καυμένος καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία ἀπήντησε :

— Μ' ἀρέσει, γέρω Σαβαώθ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ μείνω γιατί μὲ περιμένει ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά... Εἶνε ὥρα τοῦ δείπνου καὶ θ' ἀνησυχοῦν. Θέλω μόνον νὰ μάθω ποῦ εἶνε τὸ τόπι μου...

— Νά το, παιδί μου' ἐκεῖ σοῦ τ'ᾶνω φυλαγμένο. Θέλεις ἄλλο τίποτε;

— Ἄχ! ναί... κάτι ἤθελα αὐτὴ τῆ στιγμή, μὰ... ἄντρέπομαι νὰ σοῦ τὸ πῶ...

— Μίλησε, παιδί μου, ἐλεύθερα. Μὴ φοβᾶσαι. Τί ἐπιθυμεῖς;

— Ἦθελα νὰ... κάμω τὸ πιπί μου!

* *
*

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ὁ κύριος Μπεμπές ἐξύπνησε

τρομαγμένος καὶ ἐβεβαιώθη, πρὸς μεγάλην του ἐντροπήν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία του εἶχεν ἐκπληρωθῆ!..

(Μίμησις)

ΚΡΙΝΗ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΝ

Πλούσιος εἶσαι μὰ ὅταν τρῶς σὲ τρώγ' ἡ τσιγκουνιά...
μοιάζεις γκαμήλα ποῦ διπᾶ στὴ φλογερῇ ἐρημιᾷ
κ' ἔχει ἔς τὴν ὄρακι της ἀσκία γεμάτα ἀπὸ νερό...
γι' ἄλλους δουλεύεις ποῦ ἔχουνε ὀπίσω τὸν καιρό...

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ